

БОГ НЕ ТЕ Е ЗАБРАВИЛ

Дейвид Уилкерсън
21 Март 2005

Бил ли си някога в депресия? Бил ли си толкова притеснен и объркан, че да не можеш да спиш? Имало ли е време, в което си бил толкова съсипан, че никой не е бил в състояние да те утеши? Бил ли си толкова смазан, че да ти си е искало да се предадеш и да си мислел, че животът ти е пълен провал?

Не говоря за физическо състояние. Не говоря за хора, които имат химически дисбаланс или душевно заболяване. Говоря за християни, които от време на време се борят с депресия, която ги връхлита буквално от нищото. Проблемите им обикновено не идват само от едно място, а от няколко. Понякога са удряни от всички посоки, докато бъдат смазани до такава степен, че не могат да излязат от отчаянието си. Ако това си ти, тогава Псалм 77 е написан за теб. Той има за цел да ти посочи пътя за излизане от страданията и страховете ти. Този псалм е написан от човек на име Асаф – левит от свещеническият род в Израел. Асаф беше също и певец, който служеше като диригент на хора на Давид. Асаф написа общо 11 псалма, като всички те бяха толкова изпълнени с праведни заръки за Божиите хора, че бих нарекъл този човек проповедник.

Асаф е написал Псалм 77 след като е изпаднал в жестока депресия. Състоянието му толкова много се е влошило, че е бил неутешим: „душата ми отказваше да се утеши“ (Псалм 77:2). Този благочестив човек е бил в такава депресия, че нищо от онова, което хората са му казвали не е можело да промени състоянието му. Самият Асаф не е бил в състояние да каже нито дума: „смутих се и не мога да продумам“ (77:4).

Но Асаф е бил и молещ се човек. Виждаме това в същия Псалм, когато той казва: „Гласът ми се издига към Бога и викам... и Той ще ме чуе“ (77:1).

Сигурен съм, че Асаф беше чувал същото свидетелство от Давид в Псалм 34: „Очите на Господа са към праведните и ушите Му — към техния вик“ (34:15). По-рано в този псалм Давид казва: „Потърсих Господа и Той ме послуша, и от всичките ми страхове ме избави... Този сиромаш извика и Господ чу, и от всичките му скърби го избави“ (34:4,6).

Асаф несъмнено беше чувал Давид да му разказва историята за това как се е крил в Гет, за да избяга от Саул. Тогава Давид трябваше да се преструва на луд, за да спаси живота си. Този Господен слуга в изгнание се е почувствал толкова смазан, като толкова голям неудачник, че е извикал към Бог. Той потърсил Господ в агонията си, след което казва, че е бил напълно освободен. Всъщност, Бог вложи песен в сърцето на Давид. Виждаме го как пише нова песен за вярата в Псалм 40. Със сигурност Асаф беше чел тази песен, защото беше диригент на хора. Псалмът казва: „Той... чу вика ми. Изведе ме от рова на погибелта, от тинята и от калта; на скала постави краката ми и стъпките ми утвърди“ (40:1-2).

Като държавен водач на хвалението, Асаф пя тази песен за освобождение и отговорени молитви. Той служи с тези истини на Израел, като ги превърна в песен, водейки хора в единен глас на вяра. Всъщност, в неговата песен – Псалм 78 – Асаф изобличава Израел за неверието им. Той ги коригира и им казва, че Бог не е отговорил на молитвите им поради греха им: „Духът им не беше постоянно с Бог. Говориха против Него, казвайки: „Може ли Бог да сложи трапеза в пустинята? Може ли да ни даде и хляб?“ С всичко това те съгрешиха против Него и не повярваха в чудесата Му. Те ограничиха Светия израилев. Предизвикаха Го и Го наскърбиха“ (виж Псалм 78).

Сега Асаф беше изправен пред собствената си битка. Библията не казва кое причини депресията на този човек. Всичко, което знаем е, че душата му беше толкова унила, че той не можеше да спи: „Ти държа отворени клепачите на очите ми“ (77:4).

В този момент Асаф писа, че е разочарован от Божието мълчание: „В деня на нещастие си потърсих Господа... Господ до века ли ще отхвърля и няма вече да покаже благоволение. Милостта Му престанала ли е навеки? Престанало ли е словото Му от поколение в поколение?“

Забравил ли е Бог да бъде милостив?“ (77:2,7-9). Диригентът на израелския хор стигна до заключението: „Бог не отговаря на молитвите ми!“

Това просто историята на един благочестив, отчаян човек от Стария Завет ли е, или е обичайна история за много молещи се вярващи днес?

Може ли историята на Асаф да опише твоята духовна битка? Това беше благочестив, молещ се, верен човек, не беше никакъв чувствен злодей. Той обичаше Божието Слово и го преподаваше на събранието. Но сега беше изпаднал в ужасна депресия. Според проучването на един вестник наскоро, отношението на Асаф в Псалм 77 всъщност отразява вярванията на повечето американци. Анкетата твърди, че повечето хора мислят, че Бог чува молитвите им, но малцина от тях вярват, че Той ще им отговори.

Истината е, че преживяванията на Асаф не са необичайни за вярващите. Всъщност, това описва огнено изпитание, което според апостол Петър е обичайно за всеки християнин: „Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно“ (1 Петрово 4:12). Петър ни казва днес: „Изпитанието ви не е нещо ново. То е било преживявано от Божиите хора с векове.“

Аз мисля, че тези дълбоки, черни изпитания са били преживявани от великите проповедници на последните двеста години. Например, Чарлз Хадън Спърджън е познат като един от най-благочестивите проповедници на Библията за всички времена. Той бил молещ се човек, който непрестанно търсил Господ. Но също е преживял дълбока, ужасна депресия. (В онези времена това състояние било познато като „меланхолия“).

Джон Флетчър е друг Божий служител, който преживял големи депресии. Той служел не с кой да е, а с Джон Уесли, който нарекъл Флетчър „най-благочестивия човек по лицето на земята“. Присъствието на Христос било толкова силно у Флетчър, че приятелите му често пъти замълчавали, когато той влизал в стаята. Този човек излъчвал Духа на Христос.

Но и Флетчър преживял ужасните дълбини, за които говори Асаф. От нищото върху него дошла ужасна меланхолия, която му въздействала в продължение на дни. Флетчър преживявал ужасни изпитания на отчаяние, които нямали никакво логическо обяснение.

Ендрю Бонар, благочестив, молещ се пастор от 19 век също описва подобни преживявания. Той е написал следния агонизиращ абзац в дневника си: „Изоставам в тежкото състезание... Бог не ме използва в печеленето на души както преди... Трябва да се освободя от сянката на страха и несигурността... Някои от най-близките ми приятели вече не ми съчувстват... Срам и скръб ме изпълват поради това, че не съм свят.

О, какво изгубих само! Сърцето ми се топи. Укоряван съм от светостта, която виждам у другите... Изглежда между мен и Сина на Праведността има облак. Мисля, че чух Бог да казва: „Не се нуждая много от теб сега....“

Изглежда, че всеки един от най-благочестивите и посветени служители е преживявал такъв момент. Те казват, че са били съкрушени от безнадеждност и обезкуражение, и малцина от тях са в състояние да обяснят откъде е дошъл черния им облак. Изглежда той рядко водел началото си само от една причина, а по-скоро бил в резултат на трупаци се една след друга бедни.

Дори и благочестивия и посветен апостол Павел не бил имунизиран срещу такава депресия. Той писа до коринтяните: „Скръбта, която ни сполетя в Азия – че бяхме изключително притеснени, свръх силите си, така че дори се отчаяхме за живота си“ (2 Коринтяни 1:8).

Гръцката дума, която Павел използва за „отчаяние“ в този стих се превежда: „Не можехме да разберем, отчаяхме се до смърт.“ Накратко: „Искахме да умрем, защото не можехме да разберем през какво преминаваме. Бяхме подложени на натиск, който не можехме да понесем.“

Трудно е да си представим тези думи да идват от Павел. Кой вярваше в Бог повече от безстрашния апостол? Кой пости и се моли повече от него? Кой имаше повече отговорени молитви? Но върху Павел се спусна време на безнадеждност, каквото той не беше преживявал преди това. Какво беше това?

Някои библейски коментатори вярват, че това е бил сбор от изпитания. Сред тях били дълбока душевна скръб, причинена от това, че близки на Павел хора се обърнали срещу него. Те не само го изоставили, но и разказвали лъжи за него. Опетнили името му. В допълнение, Павел бил повален от жестоки болести. Претърпял няколко корабокрушения. А срещу него имало и заговори, чрез които искали да отнемат живота му. Отгоре на всичко той се притеснявал за много църкви.

Това изглежда било твърде тежко за сам човек. Но дори и всички тези неща накуп не могат да обяснят дълбокото му отчаяние. Той писа: „Изпаднах в такава агония, че мислех че няма да оцелея. Мислех си, че това ще ме убие.“

Разбира се, Павел беше освободен. Той излезе с победа, но никога не забрави този ужасен час на отчаяние. Много благочестиви хора – посветени, святи, молещи се слуги на Исус – знаят за какво говори Асаф. Състоянието им не е начин на живот. Не, те просто обичат Бог, но са съкрушени, защото Сатана е дошъл върху тях като потоп. Както и Павел, те са били подтиснати повече, отколкото са могли да понесат.

Христос е нашия пример за всичко в живота, и това състояние не е изключение.

Христос се вълнува от нашите немощи. Той също преживя толкова дълбоки изпитания. Исус каза на Андрей и Филип: „Сега душата Ми е развълнувана“ (Йоан 12:27). В този момент на Него му предстоеше Кръста, знаеше, че е наближил смъртния Му час. Гръцката дума за „развълнуван“ тук означава разтревожен или притеснен.

Исус беше изправен пред най-силното изпитание в живота Си. Всъщност, то беше толкова дълбоко и мрачно, че по-късно щеше да извика: „Господи, защо си ме изоставил?“ Той дори каза на онези, които Го разпъваха: „Това е часа и властта на тъмнината“ (Лука 22:53).

Какво изявление от страна на Исус! Но Христос всъщност казваше: „Това е часа на Сатана.“ Моментът преди смъртта Му, беше времето, в което врага Го измъчваше. Дяволът събра всичките си сили, за да притесни сърцето на един молещ се, свят Човек.

И ти може да си сигурен, че черния ти, притеснителен период е работа на Сатана. Господ не поставя хората в такава дълбока и ужасна депресия. Откъде знаем това? Както и Асаф, така и ние се молим, покланяме се, искаме да вършим Божията воля, искаме да бъдем изцяло свободни от силата на греха. И точно това е начина на живот, който Сатана идва да ограби.

В същото време можем да сме сигурни, че Бог е позволил това да се случи поради много добра причина. Исус каза на учениците Си: „и какво да кажа? Отче, избави Ме от този час“ (Йоан 12:27). Той им казваше: „Не мога да ви обясня това напълно. Всичко, което мога да кажа е, че Бог позволи този черен момент.“

Мислил ли си си някога: „Какво мога да кажа? Нямам думи да опиша през какво преминавам. Притеснен съм, но не знам защо. Не ме карай да обяснявам, защото не мога.“

Каква може да е Божията цел в толкова ужасен момент?

Павел ни показва специфичната цел на Бог в дълбоките ни изпитания и мрачните ни времена: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите и Бог на всяка утеха, който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да било скръб, с утехата, с която и ние сме утешавани от Бога.

Защото, както изобилстват в нас страданията на Христос, така и нашата утеха изобилства чрез Христос. И ако ни притесняват, това е за вашата утеха и спасение; или ако ни утешават, това е за вашата утеха (и спасение), която действа, като устоявате на същите страдания, които понасяме и ние. И надеждата ни за вас е твърда, като знаем, че както сте участници в страданията, така сте и в утехата“ (2 Коринтяни 1:3-7).

Виждате ли Божията цел тук? По време на скърбите ни, Духа ни утешава. И в замяна, ние можем да утешаваме другите, които са в дълбока скръб. Това е работата на Духа – да утешава хората Си чрез гласове, които са били изпитани. Следователно, можем да сме убедени, че с влошаването на страданието ни, Господната утеха става все по-силна у нас.

Има двама скъпи братя в служението ни, които се казват Израел и Джес Мартин. Израел е сто годишен, а Джес е на сто и две. Първият се пенсионира, когато беше на деветдесет и две, а втория – на деветдесет и седем. И двамата обичат Господ и слушат посланията ми от години.

Тези мъже не са просто братя по рождение, а наистина са „братя в Господа“. И двамата казват, че радостта и сладостта на Духа се е задълбочила у тях заради живота им на огромни изпитания. Те са били свидетели на ужасни бедствия през целия век – Голямата депресия, Световните войни, ужасни суши. И са страдали много през дългия си живот. Въпреки това, сто годишни, тези мъже са в състояние да се усмихват и да заявяват по-сигурни от всякога: „Бог не се провали нито веднъж във всичко това.“ Свидетелството им, след като са „видели от всичко“, е утешение от Святия Дух за всички нас.

Кое притесни Асаф толкова много, че не можеше да заспи?

Свидетелството на Асаф беше: „Викам към Господ, моля се през нощта и знам, че ме е чул. Но не виждам отговори на молитвите си.“

Споменете си, че този лидер в Израел свидетелства за Божия характер в Псалм 50:15: „И призови Ме в ден на скръб, Аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш.“ Очевидно Асаф беше виждал освобождения чрез молитва. Беше виждал отговори на ходатайствата си. Той беше верен служител, който напомняше на другите да вярват на Бог и да не го наскърбяват чрез неверие.

Но сега, когато дух на отчаяние слезе върху Асаф, той не можеше да се отърси от него: „Спомнях си за Бога и въздишах, размислях и духът ми отпаднаше“ (Псалм 77:3).

След това той си припомни миналите си изпитания, други тежки времена, в които Бог го беше избавял. Той казва, че: „Размислих за дните на древността... Спомням си песента си в нощта“ (77:5,6). Този верен слуга се опитваше да си спомни как Бог беше отговарял на молитвите му и как след това беше пъл радостно за победите си на вяра.

Но сега той преживяваше най-голямото изпитание в живота си, и беше физически, умствено и духовно съкрушен. Той заявява: „Оплаквах се, защото не можех да го понеса.“

За какво се оплакваше Асаф? Той казва: „Господ до века ли ще отхвърля и няма вече да покаже благоволение? Милостта Му престанала ли е навеки? Престанало ли е словото Му от поколение в поколение? Забравил ли е Бог да бъде милостив? Затворил ли е в гнева Си благите Си милости?“ (77:7-9)

Асаф беше завладян от тези въпроси, пишейки: „Това е мъката ми“ (77:10). Всъщност, той заявяваше: „Ето какво ме наскърбява: Бог се е променил. В Този, Когото си мислех, че познавам, е настъпила промяна. Поради някаква причина е променил отношението си към мен. Спомням си всичките Му предишни избавления в живота ми, но вече не е така.“

Бог просто не благоволява повече в мен. Чувствам, че ме е отхвърлил. Объркан съм, смутен, съкрушен, и имам чувството, че Бог е далеч от мен в това изпитание. Знам, че чува молитвите ми, но не им отговаря. Доколкото мога да преценя, Бог ме е забравил. Очевидно Той вече не освобождава хората Си.“

Възлюбени, може да не сте депресирани. Може да не се чувствате съсипани като Асаф в изпитанието му. Не се съмнявате, че Бог отговаря на молитвите ви, и знаете, че не ви е ядосан. Но все пак, някъде дълбоко у вас се таи разочарование, защото нещата в живота ви не се случват както сте се надявали или планували.

Това безсилие може да бъде във всяка сфера: финанси, кариера, брак, деца, служение. Изглежда, като че всички около вас - братята и сестрите ви в Христос, се справят добре. А вашия живот изглежда в застой или пък се влошава. Сега сте започнали да се чудите: „Как въобще ще изляза от този лабиринт? Изглежда няма надежда.“

Как да излезем от ужасните периоди на депресия и обезкуражение?

Давид изплува от лабиринта си с песен. Така направи и Асаф. Всъщност, множества благочестиви светии през историята са излизали от депресията и обезкуражението си точно по този начин. Библията ни показва, че Давид, Асаф, Йов и други старозаветни светии излизаха от черния си период, припомняйки си Божиата вярност към отминалите поколения. Давид пише, че когато сърцето му беше опустошено: „Спомням си дните на древността, размишлявам за всичките Твои дела, размислям за творението на ръцете Ти“ (Псалм 143:5). Асаф постъпи по същия начин: „Ще си спомня делата на Господа; да, ще си спомня Твоите чудеса от древността“ (77:11). Всъщност, Асаф казва на цял Израел: „Спомнете си, че Бог бе канарата им“ (78:35).

Чудесно благословение е да си припомниш всичките стари освобождения. Второзаконие ни казва: „И да помниш целия път, по който Господ, твоят Бог, те води... Внимавай да не забравиш“ (Второзаконие 8:2,11).

Но да си припомниш Божиите освобождения беше повече от едно благословение за старозаветните светии. Това беше нужната дисциплина. Израилтяните бяха създали всевъзможни ритуали и обичаи, за да си спомнят Господните освобождения в живота им.

По същият начин и днес църквата на Исус Христос е призвана да си припомни старите Божии освобождения. Но на нас ни е даден начин, много по-добър от онзи по времето на Стария Завет. Виждате ли, след Давид и Асаф Бог е излял Святия Си Дух, и сега Той обитава в човешките ни тела.

Святият Дух не само ни утешава в трудните моменти, не само ни кара да си припомним предишната вяроност на Бог. Духът ни дава и разбиране за целта на огнените ни изпитания. И той прави това, за да не отпадне вярата ни.

Виждаме разликата в живота на Асаф. Този посветен, свят човек не споделя нищо повече в Псалм 77. С две думи, ние не знаем какво постигна Бог чрез този черен миг в живота му. Всичко, което ни казва е: „Пътят Ти е в морето и пътеките Ти — в големи води, и следите Ти не се познават“ (Псалм 77:19). Заключениеето на Асаф беше: „Божиите пътища са незначайни. Не знам защо Той ми позволи да попадна в такава депресия и обезкуражение. Просто се радвам, че ме освободи.“

Отговорът на Павел в Новия Завет е много по-различен. Той ни казва: „Но на нас Бог откри това чрез Духа; защото Духът изследва всичко, дори и Божиите дълбочини“ (1 Коринтяни 2:10). След това добавя следното важно изречение: „Така и никой не знае какво има в Бога, освен Духът на Бога“ (2:11). Той казва накратко: „Без Святия Дух, Божиите стъпки в живота ни са непознати и неразбираеми.“

Не можеш напълно да възстановиш радостта, мира и почивката си, ако нямаш ясното разбиране защо Бог е позволил да имаш подобно на Йов изпитание.

Ние никога не можем да имаме Божия мир в скръбта си, докато причината за нея не е изяснена в душите ни. Трябва да разберем, че мрачния ни период и болезненото изпитание са били позволени от Господ за Негова слава. Каква е причината? Ще бъдем във фокуса на невероятната утеха на Святия Дух.

Ние ще излезем от огъня пречистени и по-силни, и ще ни бъде дадено по-голямо служение дори и от това на най-големите проповедници в света. Кое ще бъде то? Служението на доказана утеха и победа за наранени хора. Резултатът от това служение ще бъде какъвто го описа Данаил: „Мнозина ще се очистят и избелят и изпитат; а безбожните ще постъпват безбожно и никой от безбожните няма да разбере; но разумните ще разберат“ (Данаил 12:10).

Какъв невероятен призив имаме само! Преживяваме големи изпитания, за да се превърнем в утешителните Божии ръце за другите.

Преди две години дъщеря ми Деби и съпругът ѝ Роджър изгубиха дванадесет годишната си дъщеря Тифани поради мозъчен тумор. Познавам агонията, през която преминаха те, нощите, в които се питаха: „Какво цели Бог с всичко това?“

Преди известно време Деби била в някакъв магазин, когато видяла една жена да седи и сълзите да се стичат по лицето ѝ. Деби попитала: „Мога ли да Ви помогна по някакъв начин?“ Жената отговорила: „Никога няма да разберете през какво преминавам.“ Накрая Деби склонила жената да ѝ разкаже болката си. Тя споделила: „Детето ми умря от рак.“

В този момент сладостта на небето слязла върху Деби и тя прегърнала утешително жената. И докато дъщеря ми споделяла собствената си история, двете жени открили Божията изцерителна любов.

Скъпи светии, Бог не ви е забравил в дълбокото ви, мрачно изпитание. Оставям ви със следното окуражение от псалмиста: „Защото Ти, Боже, си ни изпитал, пречистил си ни, както се пречиства сребро. Довел си ни в мрежата, сложил си тежък товар на хълбоците ни, направил си хора да яздят на главите ни. Преминахме през огън и вода, но Ти ни изведе в изобилие... Но Бог наистина послуша, обърна внимание на гласа на молитвата ми. Благословен да е Бог, който не отхвърли молитвата ми и не оттегли от мен милостта Си!“ (Псалм 66:10-12, 19-20)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God Has Not Forgotten You](#) / [Бог не те е забравил](#)